

Il·lusions i realitats a dues bandes d'una frontera

LA DRETA CIVILITZADA és una espècie que durant molts anys ha estat buscada, infructuosament, en l'ecosistema polític del sud de l'Ebre. Qualsevol gest, encara que siga merament verbal, que vinga de la dreta valenciana i que apunte en la direcció civilitzadora sempre serà rebut amb esperança —i una excessiva credulitat— a les dues bandes de la frontera autonòmica. Potser fins i tot més al nord, ja que l'actitud cap a Catalunya és un dels millors indicadors del grau de civilització assolit pels conservadors valencians. L'acostament que el president Camps anuncia en matèria de finançament i infraestructures ha vingut a renovar aquesta il·lusió. No és la primera vegada: al seu moment Eduardo Zaplana —sí, Zaplana— també va ser elogiat com l'estadista autonòmic que resoldria el conflicte identitari del País, aixecaria un veritable *poder valencià* davant Madrid i establiria relacions d'igualtat amb la Catalunya de Pujol. Ara és Francisco Camps. L'actual president tracta d'entroncar amb un regionalisme més aviat estantís, a base de monestirs, furs i mòmies venerables de reis, com diria l'encara indefugible Joan Fuster. I no és que el patrimoni històric i el dret propi no siguin reivindicables, sinó que en mans d'aquesta dreta adquireixen una tonalitat ombrí-

vola i clerical. Amb tot, les declaracions de Camps han tornat a suscitar esperances de regeneració. En aquest context cal situar les reflexions que, l'estiu del 2008, publicava Josep Vicent Boira a les pàgines de *La Vanguardia*. Se suposa que la suma entre una «*elite cultural valencianista*» i una base popular «anti-centralista en lo económico» podria donar lloc a alguna forma de desitjable afirmació autòctona, no necessàriament nacionalista segons el model català. Aquesta operació, òbviament, necessitaria una certa dosi de civilització de la dreta local, que és la que controla els pressupostos i l'opinió pública.

En aquest conte de la lletera falla allò de sempre: no hi ha indicis raonables per a creure que la dreta valenciana vaja a canviar ara. Des de la transició fins avui dia tots els passos —totes les concessions, justificades o no— que s'han fet per a «*moderar*» el conflicte valencià han vingut de l'esquerra i del nacionalisme. La dreta no s'ha mogut d'un regionalisme conservador que deu tant a Teodor Llorente com a Blasco Ibáñez. De fet, l'anticatalanisme continua sent un dels principals elements de legitimació social i de mobilització electoral a què cap dreta valenciana no està disposada a renunciar. Amb Camps, l'anticatalanisme —etiquetat públicament com «defensa de la identidad valenciana»— s'ha convertit en un exèrcit de reserva, en un discret segon pla, però sempre latent i ben alimentat amb diners públics. Convé recordar que des dels alts càrrecs del govern valencià s'ha comparat la defensa de la catalanitat lingüística i cultural del País Valencià amb el nazisme, i s'impedeix que els ciutadans puguen veure TV3, mentre que *la seua* televisió pública veta sistemàticament els escriptors i músics que s'expressen en valencià. Aquesta dreta ni tan sols condemna clarament les agressions violentes a persones i institucions acusades de «*catalanistes*», perpetrades per

una ultradreta on coincideixen l'extremisme blaver local i un neofeixisme banalitzat però en auge. Seria difícil convèncer-se que això són qüestions «internes» dels valencians que no haurien d'afectar les relacions institucionals bilaterals. Pensar que els vincles entre el País Valencià i Catalunya poden reduir-se a allò estrictament econòmic, ignorant artificialment l'espai de comunicació, la indústria cultural, la llengua i d'altres qüestions «*identitàries*» és voler forçar la realitat. Perquè no es tracta de dues comunitats autònomes que són veïnes per una estranya casualitat geològica. Per més que ho vulga Camps, les relacions amb Catalunya mai no podran ser com les que es tenen amb Múrcia o Castella-la Manxa, també comunitats veïnes. Mantenir l'anticatalanisme a casa i buscar acords pragmàtics amb els catalans fora és com nedar i guardar la roba, i així no es pot anar molt lluny. Mentre la dreta valenciana no renunciï a l'arma de l'anticatalanisme, cosa que equivaldria a una veritable refundació, qualsevol càlcul sobre la millora substancial de les relacions amb Catalunya no serà, com deia Fuster citant a Josep Pla, més que una «pura il·lusió de l'esperit».

A l'altra banda de la frontera autonòmica, les il·lusions se centren a reconstruir la unitat de tots els valencianistes sota el mant protector del vell regionalisme, com a recepta per guanyar acceptació i vots en una societat que sembla còmoda amb l'hegemonia conservadora. Les propostes per al País Valencià del segle XXI, si atenem les tertúlies, sopars i pamflets del valencianisme «no-fusterià», passen per introduir-nos en el túnel del temps i traslladar-nos a un passat idíl·lic, ple de germanor i de consens entre la gran família valencianista. Un passat anterior a la Guerra Civil, que ens va dividir en dreta i esquerra, i, sobretot, anterior a un Joan Fuster que amb el seu «essencialisme catalanista» ens va dur pel mal camí del

progressisme i de la radicalitat. Cal tornar enrere —diuen— i recuperar la tradició valencianista més autèntica, des de la Joventut Valencianista al Centre d'Actuació Valencianista i, ara, la Declaració Valencianista de 1918. La commemoració dels noranta anys d'aquell manifest s'ha aprofitat per arremetre una vegada més contra l'anomenat «fusterianisme» o, ja sense eufemismes, contra un «pancatalanisme» que hauria estat la causa del fracàs del nacionalisme a casa nostra. La nova Declaració i les gloses que l'acompanyen es presenten com una renovació de les idees sobre el futur dels valencians, però, més enllà d'un cert sentit de la realitat, no deixen de propugnar una renúncia a uns principis i uns símbols compartits per tots els qui han treballat durant anys per la construcció del País Valencià. Sota l'hegemonia política i ideològica d'una dreta intransigent, sectors històricament compromesos amb aquest projecte es veuen temptats per una deriva regionalista, que pot acabar desdibuixant i dissolent no pocs aconseguiments. Perquè caldria recordar que si l'ambient semblava tan plàcid a l'inici del segle XX, era perquè el valencianisme no tenia la rellevància social i política capaç de qüestionar l'espanyolitat de la «regió valenciana». Suggestir que un regionalisme al bany maria, tasseta a tasseta, hauria esdevingut un veritable nacionalisme, amb vocació majoritària, sense trencar la porcellana, segurament no és més que una creença pietosa.

La Declaració Valencianista del 2008 és tan insípida i «benintencionada» —com es diu— que la pot firmar no sols qualsevol nacionalista, sinó qualsevol demòcrata que no siga un jacobí recalitrant. Qui no està a favor del consens, de la llengua, de la societat civil, dels drets humans, de la democràcia, de la cohesió social i fins i tot de la «xicoteta i mitjana empresa»? Qui podria rebutjar un valencianisme «ben acostat

a les necessitats d'unes persones que han de poder resoldre, de la millor manera possible, els reptes de cada dia»? Doncs ningú que no siga un malànim. Però una cosa són les bones paraules i una altra el context que els dóna sentit polític. I per si hi havia dubtes, el textos que glossen el nou manifest acaben d'aclarir-ho. Agustí Colomer signa una «introducció històrica» on s'admira de la capacitat d'influència que tingué aquell primer valencianisme prefusterià en la premsa. Res de revistetes marginals: pocs mesos després de la fundació del partit Unió Valencianista Regional —principal promotor de la Declaració de 1918— ja s'havia guanyat l'adhesió d'un diari important com *La Correspondencia de Valencia*. Però... *sancta simplicitas!* Tothom sap que darrere de l'operació hi havia els diners de Francesc Cambó, és a dir, l'or de la burgesia catalana, encara que aquesta vinculació del primer valencianisme amb el catalanisme —si hem de creure Colomer— no significava «cap mena de dependència o subordinació respecte de Catalunya». Però el que sobta més és com acaba aquesta introducció històrica: arran del colp militar de Primo de Rivera de 1923, «vedada l'acció política, el valencianisme s'arrecerà en el camp de la cultura a l'espera de temps millors». Tot el valencianisme? No: el sector més dretà de la Unió Valencianista, amb Martínez Sabater i Ferrandis Luna al capdavant, dos dels signants de la Declaració de 1918, es passaren amb armes i bagatges a la Dictadura primoriverista i el diari *La Correspondencia* s'adherí incondicionalment a un regionalisme espanyolista que prefigurava el del futur franquisme. En canvi, d'altres valencianistes continuaren treballant pel país: una lamentable desunió en la bassa d'oli del valencianisme de preguerra que —llàstima!— no pot atribuir-se a Fuster, que llavors només era un tendre lactant.

Després d'aquesta panoràmica històrica, arriba l'hora de Josep V. Boira amb la seua lliçó sobre la importància de les infraestructures i de l'economia, a veure si se n'assabenten aquests intel·lectuals elitistes que només pensen en la llengua, la bandera i la mona de Pasqua. Però hi ha novetats: el professor Boira adverteix que «el 'panteó' de les glòries valencianes està buit, esperant la feina de descobriment i de valoració dels fets passats». Un passat valencià de preguerra «molt més ric, complex i brillant del que ens han fet creure». Algú —ja sabem qui— s'ha dedicat a acumular pols i sediments sobre unes glòries que cal exhumar, com ja han fet els llorentinòlegs, que han descobert i restaurat la mòmia del Patriarca de la Renaixença. A continuació, ve una intervenció de to més lleuger. Rafa Company, amb la desimboltura que caracteritza la seua prosa, fa un cant al blasquisme, no al de don Vicent, sinó al d'un altre Blasco, Rafael, l'exconseller socialista i conseller perpetu del Partit Popular. Després de deixar constància de la seua admiració per Jordi Pujol, proposa deixar-nos de cabòries i acceptar aquesta «Florida feta a la valenciana». El model de construcció, turisme i grans esdeveniments sembla funcionar. Només cal garantir la qualitat de vida dels valencians en sanitat, educació, pensions i dependència... segurament de gestió privada, clar. Un programa, doncs, per a un valencianisme de convergència amb el regionalisme promogut pel govern de Camps. Per acabar de manera gràfica: necessitem un partit valencianista que pugui ser votat per «falleres de mare senegalesa».

Finalment, les glosses puguen de nivell de la mà de Vicent Flor, polítòleg de l'escola del professor Franch de Borriana, un dels pares reconeguts de la «tercera via». Amb un posat més docte, Flor ens torna a allisonar sobre l'ABC del valencianis-

me veritablement valencianista, sense estar-se de fer alguna brometa sobre les ortodòxies marxistes i fusterianes. Cal reconèixer que el seu discurs és crític amb l'espanyolisme, cosa que es desdibuixava diplomàticament en les intervencions anteriors. Amb tot, Fuster continua sent culpable d'haver-se inventat un «neovalencianisme» que va trencar amb la tradició. S'impugnen els lligams de l'esquerra amb el nacionalisme, però es defensa el diàleg i la reconciliació de totes les aportacions valencianistes, fins i tot «del millor Fuster», que deu ser el menys polític. El que ha mancat al nacionalisme són «lideratges carismàtics» i per aquesta banda —ve a reconèixer el polític— no ho tenim fàcil. Entre tirar la tovallola o morir amb les botes posades —com els dogmàtics fusterians— Vicent Flor proposa continuar treballant pel país. Però no acaba d'estar massa convençut de les seues receptes de consens polític —cosa que el fa més humà i entranyable que els seus cofois companys de Declaració— i es resigna pensant que en el pitjor dels casos podrem «reivindicar-nos com a minoria nacional al nostre país». Benvingut al club, però per aquest viatge no feien falta tantes declaracions. Potser el que caldria és treballar per aglutinar la gent que realment es creu el País Valencià, siguen pocs o molts, i des d'ací ampliar el suport social a aquest projecte en una direcció que només pot ser crítica amb els valors i les polítiques d'una dreta que en representa l'antítesi més desolada.